

»Holocaust« - en fornem opgave for Danmarks Radio

Tynd - og på et væsentligt punkt foruroligende, kalder cand. theol. Kaj Kjær-Hansen, Ellebækvej 5, Lystrup, Danmarks Radios argumenter for ikke at vise den amerikanske TV-serie »Holocaust« i dansk TV. Han skriver (fork. af red.):

Enten må der være noget i vejen med Danmarks Radios argumenter mod at vise den meget omdiskuterede TV-serie »Holocaust«. Eller også må der være noget i vejen med Jette Jacks skildring af disse argumenter, sådan som den blev fremlagt i søndagsudgaven af Stiftstidende d. 15. okt. Argumentationen er i hvert fald tynd og på et væsentligt punkt foruroligende.

I artiklen citeres TV-teatrets filmkonsulent Henrik Holm-Hansen for at have sagt, at tiltroen til projektets virkelighedsbaggrund mistes, når »en detalje som indgangsporten til Auschwitz ikke ligner de billeder, man har set derfra med skiltet »Arbeit macht frei«. Og artiklen fortsætter: »En anden ting er, at man kan ikke i Danmark, der ligger så tæt på Tyskland, acceptere, at tyske SS-folk taler bredt amerikansk«.

Det kan naturligvis kun beklages, at små, men væsentlige detaljer mangler. Sådanne er der efter sigende en hel del af. Spørgsmålet er imidlertid, om dette berører virkelighedsbaggrunden så meget, at filmens anliggende må forkastes. Nærmest latterligt virker i denne sammenhæng — om det nu er filmkonsulentens eller Jette Jacks argument — at man ikke kan acceptere, at tyske SS-folk taler bredt ame-

rikansk. Hvis dette kriterium virkelig skal tages alvorligt, har det danske fjernsyn forsyndet sig utallige gange, ja vel næsten hver gang der er vist en amerikansk film fra Anden Verdenskrig.

Hvis dette er niveauet for argumentationen mod filmen, ligger dette niveau ikke særligt højt. Mere foruroligende er det imidlertid, at der i Jette Jacks omtale sættes spørgsmålstegn ved, »om der overhovedet er nogen grund til at fremdrage de uhyrligheder, der ligger 30-40 år tilbage i tiden, og som de direkte implicerede sikkert har gjort alt for at glemme«. At serien kan åbne for mange gamle sår, skulle være et af hovedargumenterne imod at vise den, »men samtidigt lurer der også fra jødiske kredse røster, som varmt går ind for, at »Holocaust« bliver vist«.

Bortset fra at ordvalget ikke er særligt heldigt valgt, idet udtrykket med »lurer...røster« er værdiladet i negativ retning, er det besynderligt, at man overhovedet kan sætte spørgsmål ved, om det, der foregik for 30-40 år siden, stadig har nogen betydning for os. Netop fordi det *kun* er 30-40 år siden, netop fordi disse uhyrligheder ikke foregik i en fjern fortid,

netop fordi det foregik lige ved vore grænser, og netop fordi disse uhyrligheder, også fandt sympatisører inden for vore grænser, skulle der være al mulig grund til, at i det mindste de ikke-implicerede blev mindet om dette. Både for at lære af historien og for at være på vagt over for antisemitiske tendenser, ville det have været en fornem opgave for Danmarks Radio at vise denne film, selv med de dokumentariske svagheder den har. Vi ikke-implicerede under de 35 år er hermed frataget en mulighed, som ellers ville være oplagt til diskussion og selvbesindelse vedrørende de begivenheder, som foregik, da vi blev født.

Hvad angår de direkte implicerede, er det klart, at serien kan — og også har — åbnet for mange gamle sår. Men igen må der spørges, om dette er et argument imod at vise denne film i Danmark. Gad vide, om nogle af de få direkte implicerede i dette land ville protestere, dersom filmen blev vist. Netop for de ikke-impliceredes skyld kunne det jo være, at nogle direkte implicerede ville undlade at lukke op for programmet.

I denne sammenhæng er det af interesse, at i et land som Israel, hvor der er mange direkte implicerede, er filmen blevet vist. Også her har man kritiseret detaljer og filmens Hollywood-præg, men alligevel er den almindelige opfattelse, at filmen er produceret med sensitivitet. De direkte implicerede er af psykologer blevet rådet til ikke at se filmen alene, men i fællesskab med andre. Men vist er filmen blevet.